

JORD

Under året arbetar Havremagasinet utifrån tema: Jord. Jord är en geologisk substans. Jord är levande organism. En blandning av mineraler och organiskt material som täcker nästan hela planeten i ett av dess yttre skikt. En substans som rymmer både livet och döden. Där både växandet och förmultnandet sker. Jord är växtriket och dödsriket. Det är också vårt namn för världen – alltså planeten vi bor på. Det är marken. Det är där vi är. Vems jord är det? Vi har mätt upp den och delat in den med olika gränser. Vissa äger delar av den och andra är jordlösa. Är det någon annans jord de lever på. Vi bjuder in till ett samtal om JORD som är ett samtal om många olika saker; migration, uppbrott som under vårens utställningar, eller överlevnad och kultivering som i sommarens utställningar. Vi erbjuder olika konstupplevelser och konstprojekt utifrån detta tema och tror att det med er hjälp kan leda oss till nya insikter om tillvaron och världen vi lever i.

Människan har ett minst sagt komplicerat förhållande till jorden. Vi behöver den och utnyttjar den samtidigt som vi saboterar den och därmed slår undan fötterna för den mest grundläggande förutsättningen för vår fortsatta existens. Verken handlar om människans förhållningssätt till jorden i dess egenskap som grundförutsättningen för liv – jorden som vi brukar. Verken handlar om odling och överlevnad men

också om exploatering och motstånd. I utställningarna ser vi kultivering av växter, förberedelser för apokalypsen, kampen för att skydda jorden och strävan efter att plundra och förgöra den i jakt på kortsiktig ekonomisk vinning.

Trädgården representerar lika delar omhändertagande av jorden och kamp mot jorden – mot ogräs, skadedjur och vildvuxenhet där vi med olika medel tvingar jorden att följa våra ramar så att den tjänar våra önskemål om produktivitet och skönhet. Den odlade marken om det än är en park eller en trädgård är en paradox. En mänsklig konstruktion som bryter mot människans ordning eftersom att den växer på eget bevåg efter en ordning vi har svårt att begripa. Den är inte riktigt naturlig eftersom vi mätt upp den, delat in den i olika kategorier som vi skapat för den allt efter våra uppfattningar om dess värden. Men den är inte heller riktigt av människan. Den bär på ett självständigt om än inskränkt

väsen som vi inte kan ta ifrån den. Vi kan följa denna konflikt genom hela historien eftersom det är en konflikt som skapats av oss genom vår varseblivning av oss själva. Vår märkliga uppfattning om att vi existerar av naturen och i naturen men att vi själva inte är en del av naturen. Denna frigörelse eller kanske alienation får allvarliga konsekvenser för oss. I vår iver att tygla naturen och maximera dess nytta för oss skadar vi systemen som håller oss vid liv. Vi kanske ser dessa konsekvenser som naturens hämnd och svarar med nya ingrepp och smarta lösningar. Men naturen saknar sådan agens. Den är likgiltig för oss och det är vi vår egen spegelbild vi är i strider med. Som det ser ut nu har den spegelbilden övertaget.

Kanske finns det ett annat sätt för människan att leva i på jorden. Inte som inkräktande trädgårdsmästare, utan som en i mängden naturliga varelser.

Linda Tedsdotter

Apocalypse Insurance - Keep Family Breathin (Apokalyps försäkring - Syre till familjen), 2018
Gasmasker, stativ och ljud.

Apocalypse Insurance - Make a Bunch of Andy Warhol Copies as an Excuse (Gör en samling Andy Warhol-kopior som förevändning), 2021
Konserverade bönor och tomater.

Apocalypse Insurance - Get Ready for Walking (Apokalyps försäkring – Gör dig redo på vandring), 2021
Ett par oanvända vandringsskor samt vitrin.

Apocalypse Insurance - Bullet Free Army (Apokalyps försäkring – Arme utan kulor), 2021
Pilbågar, motorer och podier.

Apocalypse Insurance – Garden (Apokalyps försäkring – Trädgård), 2021
Trädgår för att utbyta kunskap, bygga gemenskap och odla föda för människor och pollinatörer.

Linda Tedsdotter söker användbarhet och funktion. Hennes åtagande, att finna lösningar på en stundande katastrof utgår ifrån principen att konst inte kan vara enbart representativ utan att den måste vara användbar för överlevnaden. Hon presenterar verk som är verktyg som kan nyttjas när nöden kommer, anordningar som kan användas för att upprätthålla ens fortlevnad.

Apocalypse Insurance är en serie verk komponerade av reellt användbara föremål, redo att tas i anspråk inte *om* utan *när* världen inom en överskådlig framtid kollapsar. Serien utgår från konceptet ”prepping” – förberedelse för det moderna samhällets nedgång.

Redan idag vet vi att en stor del av all migration sker på grund av klimatförändringar. Flera aspekter av vårt vardagliga liv bygger på ohållbara praktiker som snart kommer behöva förändras drastiskt. De olika förslagen inom serien *Apocalypse Insurance* är därför exempel på hur vi kan gå tillväga när vi inte längre kan jaga med gevär, tanka våra bilar med bensin, eller ännu värre, andas luften i atmosfären. Med en dos humor, vilket också det är en överlevnadsmekanism, söker Tedsdotter sätt att förbereda oss med de förmågor vi kommer att behöva för att överleva i framtiden.

I en värld där mat blir en bristvara, då alla konserver i mataffärerna är slut, är det nödvändigt att vi åter lär oss odla för att föda oss själva. I installationen *Apocalypse Insurance – Garden*, bjuder Tedsdotter oss att själva delta i verket genom att donera och plantera plantor och att sköta om en kollektiv trädgård på Havremagasinet's gårdsplan. Om vi tar hand om den ordentligt och med respekt förser den oss med friskare luft, värme och föda både för oss och för de livsviktiga pollinatörerna. Trädgården tjänar även till att påminna oss om att vi i kampen för överlevnad är beroende av varandra, att själviskhet och individualism inte kommer att rädda oss. Vi kan inte bara rädda oss själva och våra familjer, vi måste återskapa samhällen och gemenskap för människor och andra varelser eftersom att vi alla lever tillsammans och med hjälp av varandra på samma jord.

Linda Tedsdotter, född i Laisvall är en visuell konstnär verksam i Göteborg. Sedan 1998 har hennes konst visats i museum, festivaler och gallerier runt om i världen. Verken är ofta platsspecifika eller på andra sett länkade till situationen och kontexten de utgör en del av. Med anledning av rådande klimatsituationen är hennes konstverk skapade inte för att slängas efter att ha visats en kort period utan ämnade att återbrukas i nya funktioner så att konstnären minimerar sitt eget klimatavtryck. Tedsdotter arbetar också som självständig kurator och hon är aktiv medlem vid Konstpidemin Art Center i Göteborg. Hon har varit styrelsemedlem i det konstnärsdrivna galleriet Box, konsttidningen Paletten och Röda Sten Konsthall i Göteborg.

**Våningar 1A, 2A
och utomhus**

Trädfittorna

Fittapet, 2019

Fototapet

Trädfittorna är en konstnärsgrupp som startades på Norrbyskär utanför Umeå sommaren 2018 vid den första träffen i projektet *Myter och Verkligheter – En Lesbisk Odyssé*. Gruppen består av Anna Linder, Eila Wall Boholm, Elin Rytiniemi, Sanna Wiggefors och Ylva Helena Långdahl. De delar ett intresse för att bevara trädfittorna och sprida kunskap om dem.

Det finns en generell förståelse för ett slags samband mellan vårt ursprung, feminitet och spiritualitet. I flera nedtecknade skapelseberättelser runt om i världen finns det föreningar djur och kvinnlighet, kvinnliga skogsandar och naturväsen. Jorden som en moder. Samhället uppstår i utbytet mellan dessa olika världar. Träden i skogen har stora håligheter lätta att upptäcka. Kanske är de portaler som påminner oss om bortglömda band till andra världar. Trädfittorna har tagit på sig uppgiften att fotografera dessa skogsköten. Varje trädfitta är unik och vacker, därför har de valt att dokumentera dem och glädjas för dem och samla dem i ett stort kollage, en tapet som hyllar skogens alla fittor och allt som främjar gemenskap och förståelse för människor och det levande.

I utställningarnas sammanhang verkar Trädfittornas projekt implicera att när vi väljer att betrakta jorden som kvinnlig samtidigt som vi upprätthåller en maktstruktur där det kvinnliga är underordnat och saknar värde, så ser vi hur naturen – *moder jord* blir något att äga och kontrollera, snarare än något vi är del av eller något vi kan lära oss av. Sett från detta perspektiv framstår det knappast förvånande att förstörelsen av jorden verkar rättfärdigad eller åtminstone tillåten, att naturen är vår egen råvarubod som vi är fria att behandla som vi vill.

Trädfittorna är en konstnärsgrupp bestående av Anna Linder, Eila Wall Boholm, Elin Rytiniemi, Sanna Wiggefors och Ylva Helena Långdahl.

Anna Linder är en konstnär med huvudsaklig inriktning: rörliga bilder, installationer & performances. Särskilt experimentell & abstrakt konst, processer, kollektivitet, periferi, mellanmännsliga relationer, släkthistoria & handens arbete; särskilt då med textila material & tekniker. Verken bär spår av feministisk queer erfarenhet bortom en föregiven heteronormativ ordning och skildrar ofta familjegemenskaper. Linder var mentor i projektet *Myter och Verkligheter – En Lesbisk Odyssé* 2018-2019.

Eila Wall Boholm bor och arbetar i Sundsvall. Eila bryter normer och skapar aktivistisk scenkonst. Som scenkonstnär ifrågasätter hen kroppsnormer och normer kring sexualitet. Hen har skapat *Myten om Queersvall* och gjort staden Sundsvall känd bland annat för sina queera stadsvandringar.

Elin Rytiniemi kommer från Malmberget, men bor nu i Umeå. Hon studerar arkeologi och är intresserad av hur det queera arvet ska fortsätta att förmedlas. Hennes skapande tar sig olika uttryck och tekniker men vanligast är trä och text.

Sanna Wiggefors är född och uppvuxen i Luleå. Just nu bosatt i Göteborg. Skapar konst i olika former såsom målningar, skulptur, film och performance. Sannas konst kretsar främst kring fantasivärldar, feminism och queer gemenskap.

Ylva Helena Långdahl är född och uppvuxen utanför Skellefteå och idag bosatt i Umeå med sin partner. Den går första året på ABF Konstskola och skapar konst i olika medier, främst linoleumtryck och måleri. Västerbottnisk natur har präglat Ylvas uppväxt samt lagt grund för dens konstuttryck idag. Ylvas konst kretsar kring sex, introspektion, psykisk hälsa och queerhet.

Anna Linder

En stol till Sara, 2019

Fotografier och

motorsågsskulpterad stol

Anna Linder hämtade inspiration från sin farfar Gunnar Brännlunds berättelser om gläntan, stolen och dansscenen i skogarna kring Sandsjönäs i Västerbottens inland, där han själv dansade som ung. Det var vid tiden då järnvägen byggdes. Musikern satt i skogsgläntan på stolen som var formad ur en granstubbe. Verket *En stol till Sara* är ämnat att skapa en plats för den musik som skapas i mötet mellan natur, stolen, musikern, dansande och lyssnande. Det är också skapat som en hyllning till folkmusikern Sara Parkman.

På väggen finns fyra fotografier. Bilderna är tagna 30 år sedan då Anna Linder som barn besökte gläntan med stolen tillsammans med sin farfar. Hen har senare besökt platsen som vuxen. Vi får här se skogen i en annan gestalt än i övriga huset. Skogen som subjekt som förvaltar och bevarar minnen åt oss. Inte bara skogen som objekt utan agens som blir exploaterat eller skyddas från exploatering av oss (en gestalt som förekommer i husets andra utställningar). Verket skapades inom projektet *Myter och Verkligheter – En lesbisk odysseé* och är en del av den norrländska lesbiska historieskrivningen.

Anna Linder är född och uppvuxen i Storuman. Hen är verksam som konstnär, curator och kulturproducent. Hen har framförallt arbetat inom området rörlig bild. Hennes egna videoverk och installationer har visats på Moderna Muséet i Stockholm, ICA i London, Svenska Institutet i Paris, Borås Konstmuseum, Göteborgs Konsthall, Södertälje Konsthall, Galleri Alkatraz i Ljubljana. Linders filmer har visats bland annat på Rotterdams Internationella Filmfestival, Tribeca Film Festival, Arsenal Experimental i Berlin, Oberhausen Film Festival och Edinburgh. Hen har deltagit som mentor i projektet Lesbisk Odysseé organiserat av Lesbisk Makt, en konst- och folkrörelse baserad i Västerbotten.

Våning 2A

Konstnärer tolkar AP-fonderna

Konstnärer Tolkar AP-Fonderna. 2021
Affischer av tio medverkande konstnärer.

De statliga AP-fonderna (Allmänna Pensionsfonderna) förvaltar 2000 miljarder SEK av skattebetalarnas pensionspengar. Flera miljarder kronor investeras i form av aktier och obligationer i fossilindustrin.

Konstnärer tolkar AP-fonderna är ett projekt där flera konstnärer tagit sig an frågan om våra gemensamma pensionspengar och klimatet. Frågorna om pensionsfondernas investeringar, etiska regelverk och vårt skriande behov av omställning är både krångliga, hopplöst byråkratiska och samtidigt fyllda av känslomässigt och politiskt sprängstoff.

Klimataktivisterna Anna Bokström och Johanna Norrbo har arbetat tillsammans i det internationella nätverket Fossil Free och bestämde sig 2020 för att bjuda in konstnärer för att lyfta frågorna. De tio medverkande konstnärerna är Nina Bacos, Anna Bokström, Ann Engqvist, Sara Graner, Max Gustavsson, Ilona Huss Walin, John Huntington, Lena Ignestam, Babwale Obayanju och Ella Tilleman.

Våning 3B

”Kartläggning av fossilbranschen”,
Målningar av Ilona Huss Walin och John Huntington 2020. Skapade för projektet *”Konstnärer tolkar AP-fonderna”*

John Huntington och Ilona Huss Walin kartlägger fossilindustrins estetik och vokabulär med måleri som medium. Verket är en förstudie inför Huss Walin och Huntingtons bidrag till projektet *Konstnärer tolkar AP-fonderna*.

Det är svårt att inte någon gång skratta när man studerar målningarna. Det finns en lekfullhet och viss sarkasm. Källmaterialets kontradiktioner blir uppenbara i Preembjörnens psykotiska leende eller det felstavade ”Human Enegy”. Fossilbranschen verkar inte vilja förknippa sig med sina fossila bränslen. ”Lundin Oil” byter namn till ”Lundin Energy”. Just för att uttrycket är fånigt och barnsligt blir det ett utmärkt sätt att plocka ner de multinationella miljardföretagen på jorden och närma sig dem. Är inte deras beteende – att blunda för och förneka konsekvenserna av sitt eget handlade, just fånigt och infantilt? I bilderna ser vi den verkligheten avmaskad och avmystifierad. Vi möter storbolagen på vår egen nivå, eller kanske strax under vår nivå. Bara för att de är jättar behöver vi inte ta dem på allvar. Det är trots allt våra pensionspengar. Alla svenska arbetare är delägare.

Carolina Caycedo

Esto no es agua (Det här är inte vatten), 2015

**Enkanaligt videoverk med ljudkomposition av Daniel Pineda
5 min and 20 sec**

Carolina Caycedo har sedan 2012 följt effekterna som stora vattenkraftverk har på naturens och de sociala landskapen i flera sydamerikanska regioner.

Hennes arbete uppmärksammar de katastrofala effekterna av tillsynes välmenade fördämningsprojekt. Hennes arbete i projektet består av allt från performance till videoverk skapade på plats tillsammans med de lokala samhällen som kämpar för att försvara sina territorier. På Havremagasinet visas ett av dessa videoverk, *Esto no es agua* från 2015, en serie digitalt manipulerad klipp kombinerade med hypnotisk, drönande ljudbild skapad av Daniel Pineda.

Dessa ”Vattenporträtt”, som hon kallar dem, är försök att avbilda floder som levande varelser med politisk agens. Målet är att avlära sig termen ”landskap”, en inbjudan att revidera den moderna förståelsen för naturen där ”landskap” har använts som en spegel för att separera den mänskliga betraktaren från ekosystemet.

Vi måste ombilda och omorientera vår relation till vatten, för att stå emot bilden av floden som en resurs för oss att exploatera, och istället, förstå vatten som något levande med nästan oändlig förmåga att förse och upprätthålla om vi tar vara på den. Att kasta ut fiskenätet är att bekräfta floden som allmännyttig. Nätet, till skillnad från dammen, tillåter vattnet att flöda genom.

Carolina Caycedos arbete frammanar tankar kring vatten som någonting gemensamt delat av alla levande och uppmärksammar den nära relationen mellan politiska och sociala konflikter och miljörättsvisa. ”Konst har alltid varit ett verktyg för mig för att existera i samhället och att utöva medborgarskap”, säger hon. ”Miljöintresse separeras och förskjuts aldrig från sociala och politiska aspekter.”

Carolina Caycedo, född i London, är en Colombiansk multikonstnär känd för sina performance, videoverk, böcker, skulpturer och installationer som uppmärksammar miljöproblem och sociala frågor. Hon deltar i folkrörelser för urfolks rättigheter, rättvisa ekonomier och för bostaden som mänsklig rättighet. Hon har gjort konstnärsresidens vid DAAD i Berlin, The Huntington Libraries, Art collections and Botanical Gardens. Hon har mottagit stöd från Creative Capital och Prince Claus Fund bland många fler. Hon har ställt ut vid Sao Paulo-, Berlin-, Whitney- och Venedigbiennialerna samt vid Chicagos arkitekturbiennial.

De senaste soloutställningarna är Care Report på Muzeum Sztuki i Łódź, Wanaawna, Rio Hondo and Other Spirits vid Orange County Museum of art, Cosmoatarrayas vid ICA Boston samt From the Bottom of the River vid MCA Chicago. 2020 var Caycedo i residens vid Occidental College och hon är en av de utvalda konstnärerna för den kommande 23e Sidneybiennialen. Hon är även medlem i hyresgästfacket i Los Angeles samt i den sociala rörelsen Rios Vivos Colombia.

Norrakollektivet

En plats försvinnande, 2021

**Fotografier, videoinstallationer,
kopparskulpturer.**

Aitikgruvan i Gällivare kommun är Sveriges största koppardagbrott. Sedan 2016 har konstnärskollektivet Norrakollektivet tillbringat somrarna i byn Sakajäri. Byn ligger innanför gruvans expansionsområde och håller på att tömmas på invånare. Härifrån har de studerat den växande gruvan och de omkringliggande byarna som avvecklas.

Med platsen som utgångspunkt har de försökt förstå landskapets oändliga skönhet och industrins enorma storlek. Här har människors omsorg om hagar och marker i generationer långsamt skapat stigar och minnen tillsammans med de gamla skogarna som står i evigheter av naturens egen tid. Här finns också gruvan, vars egen metabolism innebär ett alltid pågående växande, en ständig expansion i en hastighet som inte lämnar tid för omsorg. Det som en gång betraktades som evigt blir fort ett sårigt minne. Snart finns dessa skogar och stigar inte kvar och vi undrar var minnet ska slå rot när alla ankarpunkter är borta.

Utställningen *En plats försvinnande* vill vara en dokumentation över själva försvinnandet. Ett försök att förstå och fånga den rörelse som själva försvinnandet innebär för människorna,

för naturen, för träden, stigarna och djuren. För sjön som snart ska tömmas på sitt vatten och för hästhagarna som rivits bort.

En plats försvinnande är också namnet på filmen i det inre rummet. Den följer processen i den accelererande gruvexpansionen och en ny sorts naturvårdsprojekt, att flytta träd. I ett försök att mildra konsekvenserna pågår experiment med att flytta gamla stockar, död ved, från gruvans expansionsområde, för att rädda deras rika liv av mikroorganismer. Sveriges lantbruksuniversitet driver forskningen och samlar insekter i den döda veden. Stockarna är avbildade i kopparskulpturer. Trädens årsringar har suddats och träden blir till tidlösa reflektorer.

I det mindre rummet visas videoinstallationen Att använda landskap som söker sig fram runt gruvan och undersöker var gränsen går mellan industri och natur. Att använda landskap befinner sig vid det enorma dagbrottet och samlar röster och bilder för att förstå gruvans storlek och platsens komplexitet.

Anja Örn, Fanny Carinasdotter och Tomas Örn samarbetar sedan 2016 under namnet **Norrakollektivet**. Hittills har de koncentrerat sitt gemensamma arbete till projekten som handlar om Aitikgruvan utanför Gällivare. Delar av arbetet har visats på Moderna museet, Kunsthall Trondheim och i Statens konstråds utställning Brytningstider. Delar av projektet har under 2020 visats i utställningarna Kiruna Forever som visas parallellt på ArkDes, Stockholm och Konstmuseet i Norr, Kiruna samt Människans Natur på Sune Jonsson Centrum för dokumentärfotografi, Umeå.

Fanny Carinasdotter har en konstnärlig master vid Umeå universitet. Hon använder fotografiet för att undersöka platser skapade av människor och sedan övergivna för att se vilka spår av historien som finns kvar och vilka orealiserad framtider som gömmer sig där.

Anja Örn arbetar ofta skulpturalt och gestalterande med platsstudier och utforskningar av ekologiska system som verken Lule älv mellan Rasmyran och Ågärdan, Organismer och Grenverk.

Tomas Örn har en licentiaexamen i arkitektur vid Luleå tekniska universitet och en magister i kulturvård vid Göteborgs universitet. Han är sakunnig i kulturvärdesbedömning och privatpraktiserande byggnadsantikvarie vid sidan om sitt konstnärsskap.

Chuyia Chia

Man and Land, 2020

Producerad i samarbete med Skövde konsthall

Chuyia Chias utställning *Man and Land* (Människa och jord) består av fyra sammanhängande delar: *The Garden* (Trädgården), *The Leek Warriors* (Löksoldaterna), *The Laboratory* (Laboratoriet) och *The Participatory: Nostalgia* (Deltagandet: Nostalgia). Tillsammans bildar de ett narrativ om människan komplicerade relation till jorden, präglad av dominans, transformering, förstörelse och beroende.

För Chuyia Chia har kultiveringsprocessen blivit en ritual i vilken hon funnit en ny medvetenhet om naturens cykler. Enligt henne är det endast genom sådden och uppdrivandet som en kan förstå det djupa samspelet och balansen mellan alla elementen nödvändiga för matodling; tid, temperatur, vind, solljus, vatten och en god jord. Det vi odlar äter vi och ”vi är vad vi äter” kallas det. Så det är genom denna process vi förstår vad Chuyia säger: ”att skydda jorden är att skydda kroppen.”

På fjärde våningen i Havremagasinet har Chuyia anlagt en trädgård med vetegräs inuti formade odlingslådor som bildar en slags labyrint. I mitten av labyrinten hänger en vävd relief av gräs vars rötter formar det antika kinesiska tecknet för odling, en kombination av tecknen plog och brunn. Det över 3000 år gamla tecknet påminner oss om människans långa historia av jordbruk. Labyrintens form inspireras däremot av den moderna c-symbolen för upphovsrätt, ett sätt för Chuyia att adressera problematiken med genmanipulerade grödor – GMO, en högst angelägen fråga i det samtida jordbruket.

Laboratoriet utforskar frågan om genmanipulerade grödor närmare. Genom en serie filmade performance och installationer utforskar Chuyia vart våra grödor kommer ifrån och hur de skapats – hur vi påverkar omgivningen genom våra odlingar, och hur våra kroppar påverkas av grödorna vi äter.

Löksoldaterna är en serie virkade, sydda och vävda klänningar av förbehandlade purjolöksblad. Varje enskild dräkt är utformad för en krigare med uppdrag att skydda, eller kanske mästra, ett särskilt klimat, från det arktiska till det tropiska. I dräkterna ser vi ett möte mellan organiska naturliga material och minutiöst tidskrävande mänskligt arbete.

Medan en stor del av Chuyia Chias verk innehåller organiska material är människans närvaro ständigt framhållen, människans impuls att ingripa och påverka naturen. I installationen ”The participatory: Nostalgia”, är vi inbjudna att reflektera om tiden och vår existens och lämna meddelanden på stenarna. Det är genom märken, lämnade på stenar som vi kan studera förändringarna som skett på vår planet över tidsåldrarna. Vi går nu in i en ny geologisk tidsålder, antropocen, där mänsklig aktivitet drastiskt förändrar jordens klimat, ekosystem och alla levande varelser.

Chuyia Chia är född i Malaysia och flyttade till Singapore i slutet av 90-talet för att studera konst. Hon är idag baserad i Göteborg. Hennes konstnärliga utbildning grundar sig i måleri men hennes huvudsakliga praktik består av performance och installation. I bägge medium utforskar hon tidens uttryck i processer som vävning och odling. Hon har medverkat i flera gruppställningar och performancefestivaler runt om i världen. Hennes senaste soloutställningar var i början av året 2021 då en version av ”Man and Land” ställdes ut på Skövde konstmuseum.

Ilona Huss Walin

Skogsbruk, 2020

Det effektivaste är att inte göra så mycket och låta skogen forma sig själv, 2020

Video

16 min.

Med Ambjörn Göransson och i samarbete med skogsingenjör Martin Jentzen.

Lösa kompositioner med nedfallna grenar från skogen, 2019

Fallna grenar och spik

Naturnära skogsbruk, varför då?, 2018

Video

34 min

I samarbete med skogsingenjör Martin Jentzen

Ilona Huss Walins projekt om skogsindustrin utgörs av två videoverk och en serie skulpturer av nedfallna grenar som konstnärer plockat upp under vandringar i skogen. Med dessa enkla medel har installationen en stark och välgrundad pedagogisk ambition. Huss Walin och hennes samarbetsparter är determinerade att de kan förändra rådande syn på hur skogen bör brukas.

Hennes ödmjuka och samtidigt skarpa grenskulpturer liknar vapen, men de orsakar inga sår. Tillverkningen av dem har inte krävt motorsågar eller andra hårda verktyg. Inget träd har huggits ned för att skapa dem. Dessa små grenar, noggrant samlade från marken är formade till pistoler och gevär. De för tankarna till självförsvar, den intuitiva och uråldriga instinkten att plocka upp en gren i skogen och använda den som vapen och skydd.

I videoverket *Det effektivaste är att inte göra så mycket* och låta skogen forma sig själv lär vi oss att människan inte vet bättre än skogen. Skogen förändras över tid och har inbyggda metoder för att återfödas. I videoverket *Naturnära skogsbruk, varför då?* hör vi skogsingenjören Martin Jentzen berätta om olika former av industriell avverkning som tillämpas i Sverige idag vilket kontrasteras mot de naturnära metoden som Jentzen själv förespråkar. Vi färdas genom olika typer biotoper och får höra om de olika trädslagen som kännetecknar dem. Vi lär oss om det intrikata samspelet mellan arterna och hur de hjälper varandra i den naturliga skogen, till skillnad från monokulturen i planterad skog.

Så som träden spelar olika roller i skogen ser vi ett liknade samspel i projektet Skogsbruk där en konstnär, en ingenjör och en filmskapare samarbetar med sina olika kunskaper och verktyg. Vetenskapen har forskat och samlat in data, filmen tillhandahåller ett medium där kommunikationen kan ske och konsten erbjuder ett rum där budskapet får möta en mottaglig publik. En rörelse från reaktion till aktion.

Ilona Huss Walin är en bildkonstnär från Göteborg. I drygt 20 år har hon arbetat med video, installation och performance. Hon har medverkat i många utställningar framförallt i Skandinavien. De senaste sju åren har hon närmat sig naturen i miljöfrågor. En viktig del av hennes arbete handlar om att skapa i samarbete med andra. Hon är utbildad vid Bergen Academy of the Arts och på Valand i Göteborg.

Ambjörn Göransson är en filmskapare och musiker från Göteborg som producerat flera kortdokumentärer och videoinstallationer. Han är medlem i konst- och musikkollektivet svenska björnstammen. Han har studerat filmproduktion på Valand.

Martin Jentzen är skogsingenjör som efter att under många år ha arbetat för skogsindustribolagen lämnade det konventionella skogsbruket för att istället arbeta mer naturnära. Detta innebär att man respekterar och studerar skogens egna inneboende processer.

Ursula Biemann

Acoustic Ocean (Akustisk ocean), 2018
Enkanalsvideo.
18 minuter

Acoustic Ocean är ett videoverk av den Schweiziska konstnären Ursula Biemann inspelad 2018 vid havet utanför Lofoten i Norge. I filmen ser vi en fiktiv marinbiolog som studerar det arktiska havets ljudlandskap. Djupt fokuserad installerar hon antenner, hydrofoner, mikrofoner och annan teknologisk utrustning för att fånga det marina livets ljud från havets botten. Istället för att spela in ljuden lyssnar hon aktivt och försöker överbygga barriären mellan det mänskliga och icke-mänskliga – mellan livet under och över vattenytan.

Videoverket är inspirerat av nyliga vetenskapliga upptäckter om det marinlivets olika unika och omfattande kommunikationssätt. I verket inkluderas ljudinspelningar gjorda under sådana forskningsprojekt runt om i världen. Detta material skapar ett audiovisuellt rum där betraktaren möter tidigare okända ljud samtidigt som visualiseringen hjälper oss att förstå omfattningen av den klimatkatastrof vi står inför.

Marinbiologen som är filmens huvudkaraktär spelas av den samiska artisten Sofia Jannok. Hon är i konversation med det marina livet. Distansen mellan forskare och subjekt existerar inte utan vi ser en intim och empatisk forskning som grundar sig i idén om rättvisa för alla varelser som tillsammans befolkar jorden. I hennes tal till kameran finns ingen distinktion mellan människa och natur, inte heller mellan vatten och jord.

Ursula Biemanns metod för meningsskapande och bildproduktion är som hon själv beskriver det: ”... att inte influera eller kritisera andras åsikter; snarar är det en form av handling som i sig själv skapar verkligheten.”

För Biemann är fantasin en livsnödvändig process för att skapa världen omkring oss. Den mikroskopiska nivån med vattenorganismerna eller den planetära nivån med den globala uppvärmningen utvecklas utanför vårt mänskliga synfält, det är för litet eller för stort för oss att se. Vi må ta till oss data om vår omgivning men den informationen kan inte ensam förmå oss att inse omfattningen av de förändringarna vi står inför. Om vi vill adressera det kollektiva måste vi adressera det oföreställbara, utvidga kunskapen och utforska kommunikation mellan arter.

Ursula Biemanns arbete bygger på en forskningsbaserad praktik. Hon skapar filmessäer och texter där hon adresserar sammanflätningen av politik och klimat i lokala, regionala och planetära sammanhang. Hon är verksam i Zürich, Schweiz men hennes konstnärliga researcharbete tar henne till avlägsna platser så som Grönland, Amazonas och Antarktis där hon undersöker klimatförändringar och oljeutvinningens påverkan på ekologin. I sitt senaste projekt har hon varit i södra Colombia där hon medverkat i skapandet av ett urfolksuniversitet för biokulturell kunskapsutveckling.

Hennes videoinstallationer visas världen över på konsthallar och internationella konstbiennaler. Hennes konst har visats i otaliga soloutställningar, bland annat vid Helmhaus Zürich, Neuer Berliner Kunstverein samt hennes retrospektiv ”*Indigenous Knowledge Cosmological Fiction*” (Urfolkskunskap, Kosmologiska fiktioner), 2020 vid Museum of Modern Art i Nice, Frankrike. Biemann är en av grundarna till det kollaborativa konst- och medieprojektet *World of Matter* om den globala utvinningen och hanteringen av naturresurser. Hon har publicerat flera böcker samt onlinemonografin från 2021, *Becoming Earth* om hennes ekologiska videoverk. Biemann har en konstnärlig kandidat vid School of Visual Arts och hon har studerat vid Whitney Independent Study Program, båda i New York. Hon har utsetts till Hedersdoktor av Umeå Universitets humanistiska fakultet och hon har mottagit priserna Swiss Grand Award for Art-Prix Meret Oppenheim samt Prix Thun for Art and Ethics.

Victoria Andersson

In Time, (I tiden) 2021

Broderi, textilkollage, enkanalig videoinstallation med ljud och tygskulpturer

I hennes utställning *In Time* komponerar Viktoria Anderson mot vita och svarta textilbakgrunder – en serie som reflekterar över tiden och tidens gång. Naturen, som vi förenklat ser på som en outtömlig resurs är en ständig närvaro i hennes verk. Här finns också en hotfullhet som lurar i bakgrunden. En ”varningstejp” i tyg är virad runt en av pelarna och märker ut platsen. Den vitnar om att något otäckt har inträffat. Denna upplevelse förstärks av morsekoden som fyller rummet: *SOS SOS SOS... Hjälp!* Klockan tickar. Ljudet kommer från videoverket *Tiden Lider*, en lek med ord – tidens gång och tidens *lidande*. I den animerade videon ser vi en klockvisare som färdas över och eliminerar markeringar. Morsekoden, *kort-kort-kort lång-lång-lång kort-kort-kort* återfinns i pärlmönster broderade på textilerna. En annan återkommande symbol är elden som vårs lågor söker sig i alla riktningar.

I en serie kollage skapade av tyll undersöker Andersson ljusets brytning. Nyanserna fragmenteras i prisma, molnen är genomskinliga, det svarta mot svart i fullmånen, de varma tonerna i solnedgången eller det brandgula skenet från skogen som brinner. Som nattsländan dras vi till flamman, vi är förtrollade och står handfallna inför förstörelsen vi orsakat. SOS, klockan tickar.

I verket *Heartwood* finner vi trädstocken med årsringar, en annan urtavla med ett långsammare tempo är broderad med svart tråd på svart textil. Trädet verkar blöda eller är det olja som droppar – eller kanske tårar? Ett sörjande vittne till förstörelsen av årskrönikor. Hennes verk ställer djupa existentiella frågor om vår tid.

Mitt i rummet finns två stora broderier som skildrar utplånade skogslandskap, ett fåtall trädkronor, som topparna av isberg lämnar skövlingen och plundringen av det underliggande landskapet till fantasin. Skogen brinner och genom Victoria Andersson mödosamma och tidskrävande porträtt har det dokumenterats, precis som årsringarna i träden. Kanske representerar varje stygn en sekund. Dessa stygn verkar säga, precis som den tickande klockan som ropar på hjälp, att tiden är ute.

Victoria Andersson är född i Kiruna nu verksam i Luleå. Hon har studerat textil konst vid HDK-Valand, högskolan för konst och design i Göteborg. Victoria har visat flera soloutställningar och medverkat i grupputställningar nationellt och internationellt. Träden och tiden är en återkommande tematik i hennes arbete.

Agneta Andersson

Inside Out (Ut och in), 2021 Linoleumsnitt och digitalt tryck på textil

Staden Kiruna och den stora gruvan är en viktig bakgrund till Agneta Anderssons konst. I tidigare verk har hon skildrat urbana rum under grundlig transformering – om inte uttradering – på grund av stadsflytten. Gruvan är en av världens största och öppnade i slutet 1890-taket, 2004 presenterades planer för att flytta staden som har uppkommit runt gruvan för att kunna expandera gruvbrytningen. Sedan 2015 har delar av Kiruna centrum tömms och demolerats samtidigt som invånare fått omplaceras och tvingats revidera sina framtidsplaner.

Inside Out är en serie nyproducerade verk med svartvita linoleumsnitt som skildrar landskapet runt omkring Kiruna. I dessa verk har Andersson återupptäckt skogen, vattendragen, sjöarna och fjällen från hennes barndom som glömts bort eller hamnat i skymundan på grund av sorgen över stadsflytten.

Form och innehåll är i nära dialog i Anderssons konst. Hennes tidigare teckningar av demolerade hus i Kiruna gjordes av kol, ett material som är en essentiell ingrediens i stålproduktion. Dessa nya verk har skapats genom att skära en yta, likt hur gruvan öppnat ett hål i landskapet. När linoleumplattorna sedan används för att trycka blir bilderna negativa. Det är den orörda ytan som lämnar avtryck. Tekniken betonar kontraster och en tillvaro i en stad som flyttar är full av dem.

Så som i större delen av hennes produktion finns det bara två färger i verken, svart och vitt. Även titeln pekar på dualitet och motsatser. Färgerna uttrycker sorg, saknad och förlust. Dessa nya verk är producerade som en slags rekreation och sorgbearbetning efter att Andersson mist sin partner. Stadens försvinnande finns med bakgrunden, även det en form av sorg och förlust. Men bilderna handlar också om läkande. Snitten är hyllningar till landskapet som tröstar och skyddar. Som hon själv säger: ”Motiven är igenkännande, allmängiltiga och personliga. Tid att se bakåt, men samtidigt det svåra och inspirerande, att se framåt och det nya. Att skapa om det som varit ger kraft till det som inte ännu infunnit sig både socialt och kreativt i våra liv.”

Den stora tryckta textilen upphängd mitt i rummet är en dubbel reflektion. Dels genom horisonten där träden speglas i vattnet, samtidigt är den ursprungliga landskapsbilden speglad i sidled så att en ny bild uppstår, i denna bild framträder ett obehagligt odjursansikte. Avgrundsgapet som slukar Kiruna är här förkroppsligat och samtidigt fördolt. En bild som uppstår genom vändningarna och spegelbilderna, kontrasten mellan svart och vitt, positiv och negativ, kopia och original. Kanske finner vi i denna process en ny horisont, en efterlängtdad möjlighet till bearbetning, läkande och ett framtidshopp.

Agneta Andersson är konstnär verksam i Norrbotten; Kiruna och Luleå. Idag arbetar hon i första hand med teckning och linoleumsnitt som tekniker. Hon är utbildad bland annat vid Högskola för design och konsthantverk i Göteborg. Hon har tidigare arbetat med glas, metall och textil. Hon är medlem i konstnärgruppen Koncentrat tillsammans med bland annat Lena Ylipää och Britta Markatt-Labba. 2014 medverkade hon i den internationella utställningen *Kirunatopia* som visade i Dresden och Umeå. Hon har även medverkat i samlingsutställningen *Kiruna Forever* vid ArkDes i Stockholm. Andersson är sedan 2019 intendent på Luleå Konsthall.

Åke Åkerlundh

Veckan som gick, 1990 till 2000-tal
**Digitalt färgsatta teckningar, scannade
och digitalt tryckta**

Harry Hjärte, odaterat
**Seriealbum, teckningar, digitalt och
handritat**

Nyhetsillustrationer, odaterat
**Bläck och papper, scannade och
digitalt tryckta**

Åke Åkerlundh, född 1945 i Jokkmokk var en sportjournalist och nyhetsgrafiker som arbetade på NSD i Boden. Där producerade han en stor mängd illustrationer, både förklarande kartor och diagram en framförallt humoristiska satirbilder, karikatyror och seriestrippar med kommentarer om allt ifrån politik och världsnyheter till vardagsbetraktelser från Norrbotten.

Åkerlundh började arbeta på tidningen under 60-talet och hans teckningar blev ett stående inslag under de drygt 40 åren som han var verksam. Vi visar en stor samling tidningsurklipp med Åkerlunds teckningar producerade för NSD från hela den långa epok då han var verksam.

Bilderna är intressanta tidsdokument som rymmer en dimension vi sällan finner i nyhetsarkiven. Det är en spontan och okonstlad gestaltning av omvärldens händelser och vardagens bestyr med tydlig förankring i sin tid och plats, vilket mer än insikt i själva de historiska nyhetshändelserna ger oss en förståelse för hur de upplevdes här och då.

HISS

6

A

B

VICTORIA ANDERSSON

AGNETA ANDERSSON
ÅKE ÅKERLUNDH

5

A

B

HISTORISKA RUMMET

ILONA HUSS WALIN

4

A

B

CHUYIA CHIA

CHUYIA CHIA

3

A

B

NORRAKOLLEKTIVET

CAROLINA CAYCEDO
KONSTNÄRER TOLKAR AP-FONDERNA

2

A

LINDA TEDSDOTTER
ANNA LINDER & TRÄDFITTONA

Café & Reception

1

A

LINDA TEDSDOTTER

Ta hissen upp
och trappan ner

**Du har väl inte missat
vår underbara trädgård?**

**Apocalypse Insurance: Garden är
en installation av Linda Tedsdotter
som ingår i hennes serie om att
förbereda sig för samhällskollapsen.**

**Trädgården är en allmän kolonilott,
en plats för alla – människa som
pollinatör.**

**Känn dig fri att plantera, komma med
sly till vindskyddet eller bara sitta
och mysa.**

ÖPPEN ATELJÉ

**Drop-in hela Juli
Onsdagar till
söndagar
kl 13.00 – 15.00**

**Välkommen till vår
Ateljé. En magisk
plats där alla är
välkomna oavsett
ålder.**

PROGRAM

**Håll utkik på
vår hemsida
och våra sociala
medier för mer
informaton om vårt
sommарprogram.**

**Vi arrangerar
spännande
föreläsningar,
workshops och
andra aktiviteter.
Digitalt och på
plats.**

**Med JORD
som tema och
inspiration bjuder
vi er att prova
på skapande i
en mängd olika
tekniker samt
på konstjakter
i sommarens
utställningar.**

**FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK OCH INSTAGRAM
@HAVREMAGASINET FÖR UPPDATERINGAR
OM ALLT SOM HÄNDER HÄR**